

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

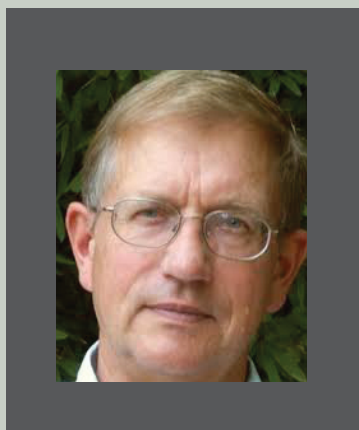
UDSYN:

RUSLANDS DRØM

"Konstantinopel"

NEKROLOG

INDSIGT:

BEBOERBLADET

Nationalmuseet
samler almene
bolighistorier ind

INDSIGT:

MADS SKJERN

Ingen skal komme med
deres tro og skabe ufred
i mit hjem!

EN SAGLIGHEDENS
STEMME
ER FORSTUMMET

PROFESSOR EMERITUS, JUR. DR.

OLE
HASSELBALCH

OH
1945 - 2019

INDSIGT:

ABSURD SHOW PÅ NØRREBRO

Højreradikale tror selv
de er venstreradikale

INDSIGT:

NICOLAI SENNELS

De skal ud!

NR.4
VINTER

INDSIGT:

VENSTRE

Ved man hvor man har....

Anti-racisme

UDGIVET AF YOUNG EUROPEANS FOR SECURITY • DANMARK 1996

Venstre ved man, hvor man har...

Lad os stoppe racismen

Dansk værnepligtig med
pakistanske rødder

Fra New Delhi til Amalienborg

Ung bosnier i Danmark:
Jeg kæmper med ord som våben

Officer: "FN tjeneste gjorde mig
tolerant"

Dansk officer som tyrkisk
værnepligtig

**GLOBAL
GENERATION**

Vi har i anledning af balladen i Venstre bedt Ole Hasselbalch om at grave i arkiverne. Hvor var Venstre, da det gjaldt, og man endnu kunne have stoppet tilvandringen fra den ikke-vestlige verden under rolige og ordentlige forhold?

Han fandt en korrespondance med VU under Kristian Jensens ledelse.

Den starter med et brev af 27. august 1996 fra Venstres Ungdom med sloganet: "For frihed til forskellighed" i øverste højre hjørne. Det hedder heri:

"Den Danske Forening
Att. Redaktøren af "Danskeren"
Vedr. modtagelse af bladet "Danskeren"

Vi har dags dato modtaget bladet 'Danskeren', hvilket vi ikke ønsker. Vi ønsker heller ikke at stå på nogen mailingliste overhovedet. Vi forventer, at I respekterer dette - Især i lyset af, at vi på ingen måde sympatiserer med jeres holdninger.

Med venlig hilsen
Steen Hansen
Landssekretær"

"Friheden for forskellighed" rakte altså ikke til den forskellighed, som gik uden for mainstreampressens fremstilling af Den Danske Forening og problematikken dengang.

Jeg besvarede brevet 5. september som følger:

"Kære Steen Hansen,

På en konference, VU holdt for nogle år siden på Christiansborg, og hvortil jeg blev inviteret, var VU interesseret i at få vort blad. Det har I så fået – og jeg har for øvrigt siden ofret en del ubetalt fritid og transportomkostninger af egen lomme på at stille mig til rådighed for forskellige af jeres arrangementer.

Der kommer nu et brev fra dig under overskriften 'for frihed til forskellighed'. Heraf

fremgår, hvor lidt VU sympatiserer med os, og hvorfor man ikke vil have bladet.

Jeg udleder heraf, at dit brev repræsenterer den ægte stupiditet, som kendetegner mennesker, der endog vægrer sig ved at sætte sig ind i de ting, de hævder ikke at sympatisere med, og som herved mener at kunne fremhæve sig over for folk, der er smartere og i stand til at få andre til at tro, at det er en kvalifikation frivilligt at iføre sig skyklapper.

En sådan holdning har jeg ikke mødt før i VU og venter heller ikke, at den vil bæres igennem på længere sigt. I vil derfor fortsat modtage bladet, så at senere generationer på din post har muligheden for at skaffe sig et videre udsyn end det, du bryder dig om at have.

Med venlig hilsen,
Ole Hasselbalch
Formand"

I et brev af 11. september svarer VU's daværende formand Kristian Jensen herefter følgende:

"Kære Ole Hasselbalch

I det jeg hidtil har anset dig for at være en intelligent person, står jeg undrende overfor, at du ikke har i sinde at respektere ønsket fra Venstres Ungdom Landsorganisation om at måtte blive fri for din forenings blade.

Der er ingen tvivl om, at vi tidligere har bedt om at få bladet. Men der er endnu mindre tvivl om, at vi beder om at blive fri!!

Til din orientering vedlægger jeg et eksemplar af avisen 'Anti-Racisme' som desværre bedre

MAGASINET INDSIGT UDSYN

2019

DECEMBER

Magasinet Indsigt Udsyn udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.

Foreningens medlemmer modtager magasinet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på magasinet for 250 kr. om året.

Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Magasinet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDF's tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

Magasinet Indsigt Udsyn 2019 udkommer 4 gange årligt.

Redaktion og adresser - side 23.

end noget af vores eget materiale forklarer holdningen i Venstres Ungdom netop nu.

Dine bemærkninger om stupiditet m.v. fortæller mere om afsenderen end om modtageren, hvilket er et plan jeg ikke ønsker at debattere på.

Med venlig hilsen
Kristian Jensen
Landsformand"

Bladet 'Anti-Racisme' var udgivet af noget, der kaldte sig 'YOUNG EUROPEANS FOR SECURITY', angiveligt en del af den såkaldte 'Global Generation' kampagne. Dette var et af de mangfoldige initiativer, der med offentlig, herunder EU-finansiering, fremstillede sig som en folkebevægelse. Kampagnen havde helt officielt nazisternes propagandateknik som ideal. Det hedder således bl.a. i dens materiale: "Den eneste racisme-reklame, der nogensinde har virket rigtig godt, var da Josef Goebbels i 30'ernes Hitler-Tyskland lavede en reklamekampagne, der fik et helt land til næsten at udrydde jøderne. Manden var genial som reklamemand, men samtidig en iskold psykopat. ... Men når man kan lave en så god reklamekampagne for racisme, så må man også kunne lave en mindst lige så god kampagne mod racisme. ... Det er før set, at en genial idé kan nå meget langt for næsten ingen penge."

Det, Kristian Jensen sendte, og hvis virkelige karakter han havde kunnet læse om i Dan-skøren, det blad, han ikke ville have, var altså regulær Hitler-propaganda med omvendt fortegn.

Jeg svarede ham derfor følgende:

"Kære Kristian Jensen,

Tak for brevet. Jeg var ved første blik lige ved at tro, at den medfølgende pjece havde noget at gøre med den nyskrivning af trusselsbilledet mod Danmark, som Forsvarets Efterretningstjeneste har udarbejdet, og som en officer sidste år redegjorde så udmærket for på en Venstre-konference i Nymindegab. Som du måske ved, fremhævede han netop de forhold, vi har peget på i en årrække, nemlig islamisk fundamentalisme, befolkningsekspllosionen og fattigdomskløften mellem Nord og Syd med påfølgende immigrationspres mod vor verdensdel som den største nutidige sikkerhedsrisiko.

Men den tryksag, du vedlagde, havde intet med dette at gøre. Den var udarbejdet af et reklamebureau, der har fået til opgave at få de unge til at acceptere den løbende 'multi-etnisering' af Europa uden hensyn til, hvad realiteterne nu end måtte være. Til dette formål finder bureauet så – mod betaling –

nogle smarte ord og en ørefangende titel 'Young Europeans for Security'. Dernæst hæfter man sig på 'anti-racismen' - hvilket får mig til at tænke på en udtalelse af den tyrkiske indvandrer Mehmet Ümit Necef i Weekendavisen 13/3 1992: 'Bekæmpelse af racisme er efterhånden blevet arbejdsløse venstrefløjspolitikeres beskæftigelsesterapi. De bruger begrebet terroristisk til at tyrannisere politiske modstandere med. Den rendyrkede racisme findes så godt som ikke i Danmark. Men jagten efter den er blevet en hel besættelse. – Hvis der dukker nogle få eksempler op på uforfalsket racisme, opleves det nærmest som en lettelse. Så er der igen noget at bekæmpe og beskyldte andre for, samtidig med at ens eget selvværd kan vokse'.

Reklamebureauets mening med at bære sig sådan ad er naturligvis at få de unge læsere til at lukke øjne og ører og i øvrigt optræde som viljeløse redskaber for dem, der har betalt kampagnen. Det kan du så vælge at gøre. Men det er demokratiets ide, at man skal have lejlighed til at blive klogere. Og det er også ideen, at man ikke skal berøve andre adgangen til at skaffe sig andre informationer end dem, man selv mener indeholder den endegyldige sandhed. I det hele taget gik de endegyldige sandheder mig bekendt af mode med Murens fald.

Da jeg ikke venter, at du i al evighed vil forblive formand for VU, og da jeg overhovedet ikke er i tvivl om, at virkeligheden vil trænge sig igennem det tågeslør, reklametryksagen har lagt ud, vil I som organisation fortsat modtage bladet. Hvis du føler dig forulempet ved at læse ting, der viser noget andet end det, du nu har sat dig i hovedet, kan du jo give bladet til en med et mere åbent sind. Jeg modtager fortsat mødeinvitationer fra VU-ere og føler mig overbevist om, at du nok skal kunne finde en sådan. Han eller hun vil så i næste nummer kunne læse f.eks. om, hvorledes de samme mennesker, som for tiden bruger deres kræfter på at lægge din hjerne i multietnisk spændetrøje, op til Murens fald kollaborerede med STASI om deres daværende modeprojekt 'afspænding og fred'. Også dengang blev jeg for øvrigt udstillet som hetzmager, fordi jeg gik imod den 'trend', som disse mennesker skabte.

Med venlig hilsen,
Ole Hasselbalch"

Samtidig med dette hændelsesforløb havde jeg fået en invitation fra VU, Århus, der gerne ville have mig til at komme og præsentere Den Danske Forenings synspunkter.

Jeg svarede den som følger 5. september 1996:

"Kære Rikke Ledager,

Jeg har modtaget det vedlagte besynderlige brev fra jeres landsorganisation, som er besvaret som den ligeledes vedlagte kopi viser.

Det, jeg gør, gør jeg udelukkende for de unges skyld og ikke for min egen. For det giver ikke andet end arbejde og udgifter. Det er derfor med en noget mærkelig følelse, man modtager et sådant brev.

Hvis meningen med det møde, jeg har lovet at deltage i for jer i Århus, blot er, at vi skal svines til, for at VU har noget at fremhæve sig på, ser jeg intet formål med at komme.

Derfor anmoder jeg om at få at vide, om brevet fra landssekretariatet repræsenterer en sådan linje fra VU eller ej.

Med venlig hilsen
Ole Hasselbalch"

Rikke Ledager var en ganske anden karakter end Kristian Jensen, og hun svarede allerede 5. september:

"Kære Ole Hasselbalch

Jeg blev dybt chokeret, da jeg så dit brev, og jeg forstår din reaktion. Steen Hansens holdning afspejler på ingen måde resten af VU's holdning til Den Danske Forening.

Grunden til, at vi i VU Århus ønsker, at du kommer til et møde, er netop, at vi ønsker reel information om Deres forening, idet mange socialistiske partier fordømmer Den Danske Forening uden at kende indholdet. Som en liberal forening har vi ingen fordomme, da vi ikke har noget specielt kendskab til foreningen.

Jeg undskylder på vegne af VU Steen Hansens inkompetence og håber ikke, han vil være skyld i, at du ikke kommer til et møde, som vi er mange, der ser frem til.

Med venlig hilsen,
Rikke Ledager"

Selvfølgelig kom jeg til mødet i Århus – ligesom til mange møder med bl.a. KU, DSU, SFU og RU som arrangører. Og selvfølgelig handlede Rikke Ledager med den modenhed, som Kristian Jensen altså ikke var i stand til at mobilisere. Dennes uformåenhed over for de problemer, vi stod med, viser sig i øvrigt i et læserbrev af 8. september fra hans hånd.

Gud ved, om han og hans åndsfæller i dag forstår, hvor meget de har ødelagt ...

Ole Hasselbalch

”Der er noget galt i Danmark”

Af gode grunde handler John Mogensens sang ikke om den aktuelle trussel mod Danmark (han døde 1977). Det, der er "galt" i år 2019, er en globalisme-ideologi i EU-toppen og i hovedet på danske politikere og journalister.

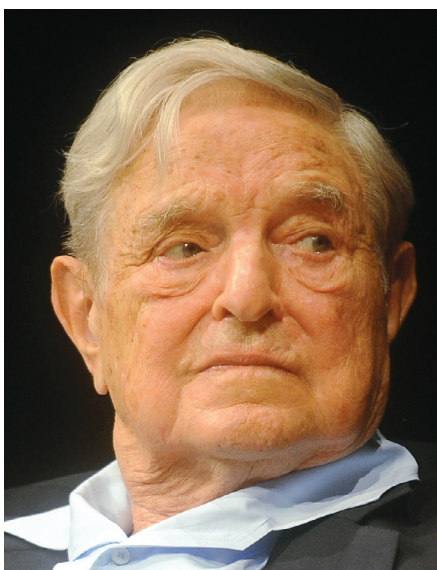
Torben Snarup Hansen

I deres ekkokammer mangler de kendskab til og forståelse af de faktiske forhold, frembragt af mange års folkevandring fra afrikanske og vestasiatiske stater. På længere sigt er det dog langt værre, at magthavere og meningsdannere - danske såvel som udenlandske - vil blokere og forbyde oplysning om velfærdsmigranternes kriminalitet og terror, og for det andet at de vil udskifte Europas oprindelige befolkninger med millioner af såkaldte "flygtninge", som for langt de flestes vedkommende kommer for at modtage livslang forsørgelse. Også denne målsætning har de fortiet siden Barcelona-erklæringen i 1995 om "partnerskab" mellem Europa og stærkt overbefolkede stater i Nordafrika og Vestasien.

I det forløbne kvarte århundrede er strømmen over Middelhavet af ukvalificerede mennesker taget til, og de to Marrakesh-erklæringer skal indvarsle en endnu voldsommere mennesketsunami ind over europæerne. I 2018 blev Global Compact-teksterne underskrevet af daværende Venstre-statsminister Lars Løkke Rasmussen. Dog har erklæringerne ingen betydning - bliver det fremført. Men af et lækket papir fra EU-kommissionens juridiske afdeling fremgår det, at de er gældende for underskrivernes lande, hvor millioner af afrikanere og arabere skal anbringes. Den dag det massive flertal af Europas borgere finder ud af, hvad Marrakesh-planen går ud på, bliver ekkokammeret fladmast! Derfor bliver denne vanvittige aftale - *agreement* - fra FN og EU fortiet, forklejet og gemt væk. Det hedder på udenlandsk *Verharmlosung*.

Ledere står ikke til ansvar

I stedet larmer politikerne over snarlige klimakatastrofer og om en trussel fra Rusland. EU-kommissærerne og FN-lederne præsenterer sig som vejledere, der kan og vil indgå i en verdensomspændende regering, hvor de ikke står til regnskab over for vælgerne. Den globale vil erstatte den na-

Multimilliardæren George Soros

tionale politik i ideologiens fagre nye verden, og demokratiet bliver afskaffet, idet grænserne skal fjernes. Hillary Clinton er fanatisk globalist, og en anden sværvægter i det universelle eksperiment er multimilliardæren George Soros. Han finansierer *Open Society Foundation*, som er et netværk, der ønsker *no borders - no nations*. I Europa render unge aktivister rundt og skriver dette motto på mure og plankeværker. Motivet er kravet om evig fred og en himmelsk konfliktløs tilstand, der skal styres i henhold til menneskerettighedskonventioner.

At opløse nationalstaterne hører med til at være *comme il faut* i Københavnstrups gode selskab. Denne globale målsætning er kerne i bestræbelsen på at tilsidesætte national lovgivning, og den blev indirekte udtrykt af Morten Kjærum, direktør i Det Danske Center for Menneskerettigheder, i B.T., d. 17. januar 2000: "Menneskerettighederne er til for at beskytte de allersvageste.... Man er dansker, hvis man har dansk statsborgerskab. Det kan man ikke begynde at gradbøje." Nationerne er således ikke relevante! Marianne Jelved, MF, Radikale Venstre, gentog i Jyllands-Posten d. 8. au-

gust 2004: "Jeg vægter overholdelsen af de internationale konventioner højere, end om der kommer 4.000 eller 10.000 udlændinge til Danmark ved familiesammenføringer."

Disse omsorgsfloskler skjuler opskriften på den befolkningsudskiftning, som længe har været i gang, men hvis konsekvens kun få forestiller sig. Som bekendt indgår Jelveds parti i Mette Frederiksens regering. Den koalition er prøvet før, og løs tale om "stramninger" hindrer ikke, at konventionerne stadig vil blive respekteret, og at velfærdsmigranter stadig får lov til at flytte til Danmark.

Universalister kontra suverænister

I dag er modsætningen mellem "højre og venstre" blevet afløst af en opgør mellem universalister - med en globalistisk målsætning - og suverænister, som vil bevare de selvstændige nationalstater. Men det står stadig ikke klart for et stort antal danskere, hvad der er op og ned i denne konfrontation. I et halvt århundrede har de hørt om "Fællesmarkedet" - altså positive fænomener som eksport og indtjening. Men EU handler ikke kun om økonomi. Ved Rom-traktatens vedtagelse i 1957 blev det udtrykkeligt fastslået, at målet er en stedse snævrere union. Ganske vist stemte danskerne i 1992 "nej" til Maastricht-traktaten, der markerede en udvidelse af EU's institutioners beføjelser. Det var nytteløst, og den konservative statsminister Poul Schlüter påstod, at "unionen er stendød". Han meddelte også, at den katastrofale udlændingelov fra 1983 var en uskadelig bagatel. EU-modstanden - i både Danmark og andre medlemslande - blev fejet til side, og forræderiske politikere og bureaukrater åbnede grænserne for immigranter - og slap vilddyrerne løs i civilsamfundet. Den dag i dag undlader politikere og medier at oplyse lyttere og læsere om, at Danmark og andre europæiske nationalstater er underlagt dødsensfarlige magthavere - EU's dommere og kommissærer. Deres tilhængere buldrer løs med floskler om "fælles-

skab" og "samarbejde", og de påstår frejdigt, at EF/EU har sikret freden i Europa.

EU's fredsfortælling er løgn

Er europæerne krigsgale? Har bureaukraterne i Bruxelles hindret krig mellem nationalstater? Betyder patriotisme - national loyalitet - had og voldsanvendelse mod andre lande? Det siger paven, FN, EU-kommissærerne og i København en stribe "kunstnere", der stempler danskerne som formørkede voldstosser. Det hævdes, at den ikke-kunstneriske befolkning vender ryggen til resten af verden og praktiserer racisme mod nødstedte "kulturberigere", som havde det uheld at havne i Pia Kjærsgaards racistiske Danmark. Den 6. august 2002 berigede kunstnergruppen Superflex hovedstaden med orangerfarvede plakater, der bragte følgende tekst: "Foreigners, please don't leave us alone with the Danes". Budskabets afsender er åbenbart ikke dansk, og ytrer sig på engelsk, men ønsker alligevel at blive beskyttet i Danmark af "udlændinge". Hvor mon de kommer fra? Vietnam eller Månen?

Et kort blik på tiden efter Anden Verdenskrigs afslutning i 1945 viser, at påstanden om krigeriske europæere er fuldstændig usand. Det modsatte er faktisk tilfældet. Det var imperialismen og det totalitære vanvid i verdenskrigen, som tvang europæerne til at organisere væbnet modstand. Kampen mod nazisternes barbariske massakrer og krigsforherligelse var et forsvar -

totalt afhængigt af "demokratiets arsenal" USA. Hitler-Tyskland blev bekæmpet af patrioter, som gav deres liv for fædrelandet. Også tyskere forsøgte - forgæves - at bevare deres land og fjerne nazismen.

Hvem ønskede krig efter 1945 i den frie del af Europa? Var der episoder eller alvorlig uenighed, som kunne medføre endnu en katastrofe? Det var ikke tilfældet - bortset fra Titos omfattende massakrer på politiske modstandere i Jugoslavien og kommunistisk aggression i Grækenland og Spanien. Men de to sidstnævnte angreb blev standset i løbet af 1950'erne, og under den "kolde krig" stivnede fronten mellem Sovjetunionen og NATO for Europas vedkommende. I det demokratiske Vesten blev en fransk-tysk konflikt om Saarland bilagt efter ti år - altså før oprettelsen af EF/EU. Området var besat af Frankrig, og regeringen i Paris forlangte det indlemmet. Men efter oprettelse af Den Tyske Forbundsrepublik i 1949 blev dette krav afvist fra Bonn (daværende vesttysk hovedstad). Sagen blev forhandlet mellem de to partnere, og i 1956 blev det ved fælles beslutning fastslået, at Saarland er tysk.

I Frankrig, Tyskland, Danmark - og især Sverige - har der hersket orden og fred i flere generationer. Det er som bekendt slut nu - og frihed er en by i Libyen. Globalister og andre dødsensfarlige klovne har åbnet portene til en indvandring, der mildt sagt ikke har beriget kulturen.

Asger Aamunds analyse

Aamund er ikke blot ubarmhertig i sine mundtlige og skriftlige indlæg. Han er påfaldende skarpsindig i hyppige kommentarer om den enorme EU-fiasko, som både regering og opposition har frembragt. D. 30. juni 2018 spidder han dumhed og dovenskab i og omkring ekkokammeret under overskriften "Vi ligger, som vi har redt". Her er et par udpluk, som fortjener at blive husket (Berlingske Tidende - <http://www.bt.dk/kommentarer/vi-ligger-som-vi-har-redt>): "Når ikke man gider planlægge sin egen fremtid, får man en fremtid, der er bestemt af andre. Europas nationale ledere orker ikke at beskæftige sig med EU. De er valgt nationalt. De skal genvælgelse nationalt, og ingen europæisk statschef ville drømme om at lade sin karriere blive truet af et EU-spørgsmål.... Ganske vist sidder de europæiske statschefer i EU's ministerråd, der var tænkt som et parlamentarisk andetkammer, et senat, der skulle overvåge lovgivningen i EU. Ministerrådet minder dog mere om repræsentantskabet i en realkreditforening, hvor man mødes et par gange om året til en god frokost og en løs orientering om udviklingen. Kommissionen og EU-Domstolen har udfyldt det tomrum, de sløve politikere har efterladt med det resultat, at EU i dag er et folkefjernt departementschefstyre med et Mickey Mouse-parlament, der ikke har ret til at fremsætte lovinitiativer....."

Hvidt overherredømme

Det er kommet på mode at beklage sig over hvidt overherredømme

For nylig har både en hvid modtager af Nordisk Råds litteraturpris og en hvid modtager af Kronprinsparrets Stjernedryspris beklaget sig over hvide mennesker. Det samme har en række ikke-hvide indvandrere.

Som så mange andre modefænomener kommer udtrykket fra USA, hvor "politisk korrekte" kulturradikale er gået til kamp mod "white supremacy". Bl.a. fordømmes - med rette - den måde, hvorpå indvandrere behandlede Amerikas oprindelige indbyggere.

Nu forholder det sig imidlertid sådan, at danskerne er Danmarks oprindelige indbyggere, som har været her, siden isen trak sig tilbage for 12.000 år siden. Der er således ikke noget mærkeligt ved, at Danmarks hvide indbyggere dominerer over landet.

Danskere og andre hvide mennesker har imidlertid det problem, at de ikke kan være i fred for ikke-hvide. De siver under alle mulige påskud ind i lande, hvor der er hvidt overherredømme, - hvorefter de beklager sig over dette hvide overherredømme.

Det foregår i alle lande, hvor der er hvide europæere eller efterkommere af hvide europæere: Europa, Nordamerika, Australien og New Zealand.

Det er således blevet et "white privilege" at forsøge et konstant voksende antal ikke-hvide.

Tidligere var der også en tilstrømning af immigranter fra det øvrige Afrika til Sydafrika og Zimbabwe, men den trafik sluttede, da det hvide overherredømme blev afløst af sort overherredømme.

Mennesker, der går ind for biodiversitet, bør være bekymrede. For det forhold, at hvide mennesker ikke kan være i fred for tilvandring af ikke-hvide, vil på sigt føre til udryddelse af forekomsten af hvide mennesker. Og mens de hvide forsvinder som følge af lave fødselsrater, folkedrab og opblanding med tilvandrede, forbliver lande med ikke-hvidt overherredømme stadig beboet af ikke-hvide.

Det er ikke blot et tab, at en art forsvinder. Det vil også være en katastrofe for dem, som bliver tilbage, for det er nu engang hvide mennesker, der står bag stort set alle de teknologiske fremskridt, som har ført til voksende velstand for hele Jordens befolkning.

Radikalismen har ødelagt dette folk

”Det er radikalismen, som på alle områder har ødelagt dette folk, og som har det fulde åndelige ansvar for det, der skete den 9. april”.

Disse ord blev udtalt af Christmas Møller i en tale i foråret 1940.

Harry Vinter

Søren Krarup behøver ingen præsentation, men for de alleryngste læserskyld skal det alligevel oplyses, at han i 1986 ene mand affyrede startskuddet til protesten mod indvandringen til Danmark under sloganet ”Ikke en krone til Dansk Flygtningehjælp”. Protesten førte året efter til stiftelsen af Den Danske Forening.

Søren Krarup har et rigt forfatterskab bag sig, som startede med bogen ”Harald Nielsen og hans tid” i 1960 og sluttede med bogen ”Dansk Genmæle”, som er Søren Krarups farvel til den offentlige debat.

For kendere af Søren Krarup og hans forfatterskab og holdninger indeholder bogen intet nyt. Den er et genoptryk af en række essays, som blev udgivet i årene fra 1996 til 2015, men som et koncentrat af det store forfatterskab vil den alligevel være interessant for de fleste, - ikke mindst for dem som kun har et beskedent, eller slet intet, kendskab til Søren Krarups forfatterskab.

Den røde tråd i de i alt 12 essays er indeholdt i et citat af den konservative politiker Christmas Møller, som indleder det første essay, og hvis tema går igen flere steder i bogen: ”Det er radikalismen, som på alle områder har ødelagt dette folk, og som har det fulde åndelige ansvar for det, der skete den 9. april”. Disse ord blev udtalt af Christmas Møller i en tale i foråret 1940.

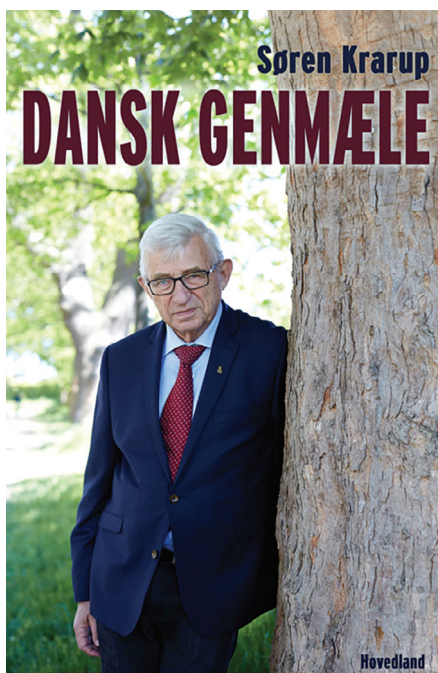
Denne ødelæggelse tog sin begyndelse i årene efter nederlaget i 1864 og tabet af Sønderjylland, som medførte en folkelig depression. Ud af denne depression voksede radikalismen som en livsløgn og flugt fra virkeligheden.

Søren Krarup:

Dansk genmæle

Hovedland. Skive 2019.

122 sider. Kr. 169,95.

Søren Krarup fastsætter katastrofens begyndelse til året 1871, da Georg Brandes påbegyndte sine forelæsninger om ”Hovedstrømninger i det 19. århundredes litteratur”. De handlede ikke om litteratur, men om livsholdning, som bl.a. omfattede ”et levende had til kristendommen”.

I 1884 fulgte grundlæggelsen af kulturradikalismens avis Politiken. Et af bogens essays omhandler *Systemet Politiken*, som stadig udgør den herskende klasse i Danmark, hvad angår de korrekte og toneangivende holdninger i medier og offentligheden. Udtrykket blev første gang brugt i 1907 af magister Harald Nielsen, som var datidens stærkeste kritiker af kulturradikalismen.

Undervejs præsenterer Søren Krarup læseren for en lang række af kulturkampens kombattanter, af hvilke de fleste er ukendte for den yngre generation i dag: Foruden Harald Nielsen blandt andre Aage og Harald Kidde, P. Munch, Ove Rode og Hal Koch. Kampen står mellem de radikale, som vil løsrive mennesket fra dets rødder og gøre det til en ”fri” verdensborger og de nationale,

som påpeger, at mennesket ikke er et frit svævende individ, men et produkt af sin historie, familie og hjemegn – smukt formuleret af H. C. Andersen:

*I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme.
Der har jeg rod, derfra min verden går.*

Søren Krarup fremhæver de to største katastrofer, som radikalismen har ført til: Tysklands besættelse af landet den 9. april 1940 og Udlændingeloven af den 3. juni 1983.

Den 9. april blev hele Danmark for første gang nogensinde besat af en fremmed magt. Søren Krarup citerer i den forbindelse Kong Christian den Tiendes ord til den daværende radikale udenrigsminister P. Munch: ”Så er det endelig lykkedes Dem at køre denne nation i sænk”.

Den 3. juni 1983 lykkedes det ny-radikalismen anført af Dansk Flygtningehjælp at få gennemført en Udlændingelov, som fratog danskerne retten til at bestemme, hvem der må slå sig ned i landet.

Af disse to katastrofer anser Søren Krarup den sidstnævnte for at være den mest skæbnesvangre, for med den mistede danskeren førstefødselsretten til Danmark.

”Danmark forvandlede fra at være en nation, beboet af et folk, til at være et indvandrerland, hvor danskernes førstefødselsret var suspenderet af den menneskerettigheds-ideologi, der ophæver, at det er den gældende lov i det konkrete retsområde, der giver rettigheder. For radikalismen er menneskerettighederne universelle og sætter således den givne nation med dens givne nationale lov ud af kraft”.

Det var da også Udlændingeloven af 1983, som i 1986 fik Søren Krarup til at indlede kampagnen ”Ikke en krone til Dansk Flygtningehjælp”.

Det er en stor dansker, der med ”Dansk genmæle” tager afsked med den offentlige debat.

Perverse præster

Det er jubilæumsår for frigivelsen af porno - også børneporno, som man senere valgte at forbyde ud fra et ændret børnesyn.

Børn er blevet misbrugt på så mange måder gennem tiderne, og religiøs magt er altid interessant at dissekere for frihedselskende mennesker.

Kirsten Damgaard

Kulturpsykolog og sexolog

Vatikanet har i foråret 2019 diskuteret egne gejstliges seksuelle misbrug af børn, og bemærk, at det især er drenge. Paven mente, at misbrug og krænkelse som præster udfører, er satans værk, og han kom således overhovedet ikke en alment acceptabel forklaringnærmere. Den individuelle præsts korporlige angreb på børn og manglende etik i sit kald, var således ikke den enkelte voksnes præsts eget ansvar, mente paven.

Det en-kønnede hierarki

Forskere har peget på kravet om cølibat og den enkelte præst store magt som noget, der ligger bag overgrebene. Det minder om, at nogle danske undersøgelser om mænds vold mod kvinder engang blev forklaret med, at det var muligt, at de slog, fordi de kunne!

Den katolske biskop Czeslaw Kozon i Danmark mener derimod, at problemet findes bredt i samfundet, og at man ikke tidligere har erkendt alvoren og virkningen af børnemisbrug.

Jeg vurderer derimod, at den katolske kirke med sin langt overvejende enkønnede skarpt optrukne hierarkiske struktur har tiltrukket dels mænd med en homoseksuel orientering og dels mænd med en pervers seksuel orientering. Den marokkanske sociologiprofessor Fatima Mernissi har tidligere påvist, hvordan homo-sociale samfund af mænd kan fremme foragt (for kvinder og børn) og have tendens til at seksualisere magt. At noget er homo-socialt betyder, at de, der regnes for noget og har magten, er af samme slags. Her er det altså mænd med samme syn på køn, der er indrulleret i de katolske dogmer og kirkesystem.

Den modne mand har sex med kvinder

Professor i psykologi Carsten René Jørgensen har gjort opmærksom på, at det ikke er alle kulturer, der i lige høj grad imødekommer individers behov. Det er således ikke optimalt for en persons psykiske sundhed at undertrykke sit iboende seksuelle behov og leve seksuelt afholdende, som det fx kræves af muslimske unge før ægteskab og af katolske præster livet ud. Når vi vurderer psykisk sundhed, er den modne mand et resultat af udforskende, selvrefleksive og integrative processer, hvor han søger at forene sine behov og sine færdigheder med de samfundsmæssige vilkår og krav. Seksuel tilfredsstillelse er et naturligt behov. Det er ikke kunstigt skabt som krav som narko eller spil.

Når man skal prøve at forstå mænd, der føler sig seksuelt tiltrukket af børn, må man først begribe, hvilken mening seksuelle oplevelser egentlig har. Sex er jo ikke et behov ligesom søvn og mad, hvor det får katastrofale konsekvenser, hvis det ikke opfyldes. Ser man bort fra slægtens videreførelse, står tre store områder tilbage. Sex reducerer stress, sex forstærker selvværdet, og endelig virker sex som trøst og glædesbringer. Gensidighed i et seksuelt forhold virker også forstærkende på forholdet. Har man disse "gevinster" i baghovedet, er det indlysende, at nøjagtigt det modsatte bliver resultatet for en person – de katolske kor drenge eksempelvis – der tvinges til sex.

Forvaltningen af seksualiteten

Både for at forstå krænkelsepersonligheden, men også for at forstå hvad der sker med barnet, er det vigtigt at forstå, at individets seksuelle udvikling og personlighed er to sider af samme sag. Seksualitetens væsen er både udtryk for og afspejler indtryk på personligheden. Det foregår på den måde, at et individs erfaringer med relationer til andre mennesker, personens erfaringer med at få sine behov opfyldt og hans erfaring med at være et kønsvæsen nedfældes i og former hans personlighed gennem op-

væksten. Disse erfaringer præger både seksualiteten og karakteren, og forvaltningen af seksualiteten er derfor et udtryk for brede og mangeartede erfaringer. Seksualiteten og personligheden er således som to sider af samme mønt.

Den perverse personlighed har fået forvredet sin normale udvikling. Pervers er ikke noget, man vælger at være, det er noget, man bliver. I hvilken retning perversionen forløber, vil heller ikke være tilfældigt, for ligesom alle psykiske symptomer peger hen på det, der er galt, så fortæller perversionen også en historie om personens savn.

Faste mønstre mindsker angst

Den fikserede pædofile går udelukkende efter sex med børn og har gjort det siden teenageårene. Afgangsskyldes næsten altid en brist i omsorg og bekræftelse i kombination med egne oplevede traumatiske (ofte seksuelle) overgreb. Mange katolske præster er vokset op i en stor børneflokk, og flere er blevet overgivet tidligt til et liv i kirkens tjeneste. Der har måske ikke været hverken lyst eller overskud i hjemmet til at bruge megen tid på det enkelte barns personlige udvikling. Det er ikke bevidst for den kommende præst, mens han vokser op, at han bliver snydt for normale sunde relationer. Vreden og afmagten herover oplever han ikke bevidst. En sådan personlighed opnår ikke interesse for omverdenen, kan ikke elske, tør ikke binde sig, men savnet over følelsesmæssig nærhed skaber sorg, og han oplever angst. Et homo-socialt miljø som den katolske kirke er mindre udfordrende end et liv med det andet køn tæt på, og så er det fast struktureret. Kirken har faste mønstre med ritualer og hierarkier. Faste mønstre mindsker angst hos skrøbelige individer.

Magten giver lysten

Den katolske pater søger imidlertid trøst for sin sorg og sin angst. Og trøst og afslappelse kan han få ved sex. Da børn i

Gejstligt kysseri.

krænkerens øjne er rene og uskyldige væsener, er han mere tilbøjelig til at nærme sig dem end krævende og kritiske individer, altså voksne. Et barn, der vokser op og bliver voksen, under vilkår, hvor dets grænser og udvikling respekteres, får et indre begreb om respekt, og det vil i modenhed kunne indleve sig i, hvilke konsekvenser dets forhold til en anden person medfører for denne. Når man(d) truer og bruger magt over for et svagere individ, har man ikke indlevelse. Mange undrer sig vel over, at præsterne ikke bare går i enrum og masturberer, eller rejser til en fremmed by og besøger prostituerede. Men det fungerer ikke sådan med den perverse personlighed. Først må man gøre sig klart, at den perverse

tilfredsstillelse kun har lidt at gøre med af-løb for seksuel energi. Lidt firkantet sagt er selve lysten vendt om hos den perverse. Den krænkende præst lever sit kønsliv i en angstfuld blanding af at have moralsk magt i lokalsamfundet, længslen efter nærhed og den rasende tabu-sprængende (hemmelige) kønsakt.

Kvinder er ikke attråværdige

Som det fremgår af det foregående, er der egentlig mange ting, der skal gå galt i personlighedens udvikling, for at lysten til det perverse opstår. Forhistorien er, at et sundt seksualliv med voksne kvinder aldrig fremstod attraktivt for disse mænd. Der er ikke kommet noget pludseligt krav om "nul sex"

ind i de katolske krænkende pateres liv. Den katolske menighed bør ikke stille sig tilfreds med pavens teologiske forklaring om, at misbruget er satans værk. Hver enkelt præst - ligesom ethvert andet voksent individ - har selv ansvar for sine handlinger og for at søge behandling (eller et andet arbejdsområde), når han i sine gerninger vedvarende skader andre enten fysisk eller psykisk eller begge dele.

Og det rigtig frygtelige ved pædofili er jo, at skaderne ikke ophører med misbruget. Skaden bliver en del af den misbrugtes karakter.

Ingen skal komme med deres tro og skabe ufred i mit hjem!

Vi skal tilsyneladende bare se passivt til, medens den etniske befolkningsudskiftning i de vesteuropæiske lande skrider planmæssigt frem.

Indtil for 40 år siden så man ikke den brutale og primitive voldsudøvelse, som man ser i dag. Ikke en dag uden at hele den kriminelle palet er brugt. Årsagen: Man har uden blusel i årevis lukket en dødvægt af ikke vestlige velfærdsshoppere ind uden at skele til, hvad det danske samfund havde behov for. Med i bagagen medbragte de en volds-og herrementalitet, som ellers har været ukendt i Danmark.

Voldtægterne af etniske danske kvinder, de såkaldte æresmord (seneste bl.a. udsmidning fra altan), utallige mord (seneste bl.a. tre ældre på Østerbro), indbruddene, svindel og bedrageri, hjemme- og gaderøverier, mord i alle dens afskygninger, bandekrigen (om narko), terror (Krudttønden), likvideringerne (bl.a. ved synagogen), bomberne, skyderierne, afbrænding af biler, vanvidskørsel, stenkast fra motorvejsbroer, krævementaliteten, kvindeundertrykkelsen og dominanskulturen især over for etniske danskere, der har fået ar på sjæl og legeme efter helt meningsløse overfald.

Daglige overfald på etnisk unge danske mænd, overfald på gamle mænd og kvinder i hidtil uset omfang er ifølge pressen "enkelstående tilfælde". Overfald på og chikane mod jøder, bøsser og andre ikke-muslimer, stenkast mod busser, politibiler og ambulancer, ja, simpelthen chikane og utryghed i dagligdagen og i ens nærområde er en del af hverdagen. Hærværk, nedbrænding af væresteder, skoler og daginstitutioner finder sted, alt imedens politiet næsten er totalt fraværende på gader og stræder. Ofte står politiet med åben mund og polypper og aner ikke, hvad de skal gøre. Mange borgere føler sig totalt magtesløse, mens stadig større områder i Danmark glider ind i lovløshed og opløsningslignende tilstande, hvor dansk lov og ret er sat ud af kraft. Seneste stunt på Nørrebro er, at selvbestaltede bevæbnede lømler agerer som vagter og standser folk for at kontrollere, hvad de laver i "vores område".

Endvidere kan nævnes flileri og svindel med offentlige ydelser, kontanthjælp (medens man arbejder sort), arbejdsløshedsunderstøttelse (medens man er IS-kriger). Svindel med moms og fiktive firmaer i stor

stil, der agerer som skalkeskjul for kriminel aktivitet er også udbredt. Kreativiteten, når det gælder om at få snablen ned i de offentlige kasser og berige sig, er bemærkelsesværdig proaktiv, og der bliver udvist stor opfindsomhed og gå-på-mod. Og myndighederne er tilsyneladende fraværende og griber først ind, når det hele er eskaleret og har taget overhånd.

"Ansvar for denne uholdbare situation ligger fuldt og helt hos den manipulerende, herskende, politiske klasse"

Ansvar for denne uholdbare situation ligger fuldt og helt hos den manipulerende, herskende, politiske klasse. Her kan man

så bare konstatere, at perioden 1983-2015 må kaldes tåbelighedernes march, idet man med åbne øjne gik sin undergang i møde, idet næsten ingen MF'ere ønskede at sætte en grænse. At man lod det fortsætte årti efter årti uden at skride ind, er et svigt uden lige. Politikere lod (lader) som bekendt ikke virkeligheden stå i vejen for deres feel-good holdninger, selvom røde advarslamper havde (har) blinket i årtier. Tilbage sidder en målløs befolkning, der ikke kunne se "storheden" i 40 års forfejlet politik, men som må acceptere en volds-og herrefolksmentalitet, hvor det er "gæsten", der fortæller værten hvor skabet skal stå.

Der er en favorisering (retskrav) ved lejlighedsanvisning til muslimer, ingen egenbetaling – eller meget lille ved bl.a. vuggestue og børnehave. Der er også økonomisk hjælp til familiesammenføring og efterfølg-

gende indretning af bolig, unge kriminelle kommer på "overlevelsesture" på kommunens regning, og regninger for tolkebistand betales ikke. Tilsyneladende er der heller ikke forsørgelseskrav for muslimer over for deres ægtefæller. Der er gratis tandbehandling, udlevering af diverse hjælpemidler, gratis psykologhjælp til ramte af såkaldte krigstraumer, ja sågar hjælp til hjemvendte IS-mordere.

Behandling af diverse sygdomme, der før var ukendte i Danmark samt meget krævende og dyre behandlinger af retarderede børn grundet fætter/kusine-ægteskab igennem generationer, er også en del af udgiftsbyrden.

Endvidere bliver der fra muslimsk side udvist en helt uset form for krævementalitet og krav på særbehandling, og sådan kunne man blive ved. I og med at man vedblivende tager personer ind, der ikke ønsker at arbejde, må de arbejdende yde mere, så de

ikke-arbejdende kan få et tilfredsstillende liv på overførselsindkomst.

Alle disse penge bliver postet i personer, der aldrig har bidraget og aldrig kommer til at bidrage til samfundets bedste. Det kan ikke være rigtigt, at man sikrer udefrakommende gæster goder og bedre vilkår end hårdt arbejdende danskere.

De fleste udefrakommende muslimer bruger som begrundelse, at de er flygtet fra krig, vold og undertrykkelse. Følgelig er det underligt, at de dårligt har etableret sig, før de forsøger at indføre de retslige og religiøse systemer her, som de påstår at være flygtet fra!

Det vil sige et system baseret på sharia. Ud fra det kan man så sige, at de såkaldte danske IS-mordere, der tog til Syrien for at kæmpe for kalifatet, ikke har følt sig som danskere (trods dansk pas), men som muslimer.

Ulejlig man sit til at tage ud til Kastrup lufthavn en mandag morgen, ser man, at der er fyldt med skæggede mænd og kvinder med tørklæder og i lange mørke frakker, slæbende på bagage, medens de venter på check-in til hjemlandets vemodige sletter, så de kan nyde en "velfortjent ferie" – betalt af de arbejdende etniske danskere! Vi skal tilsyneladende bare se passivt til, medens den etniske befolkningsudskiftning i de vesteuropæiske lande (Frankrig, Storbritannien, Benelux-landene, Italien, Østrig, Tyskland, Sverige, Norge og Danmark) skrider planmæssigt frem med voldsom hast. Resultatet kan være enden på det land, hvor danskerne i årtusinder har hørt hjemme. På sigt vil vi ende som andenrangsborgere i eget land, hvor det er muslimen, der dikterer. Hvordan er det kommet så vidt på bare to generationer?

AVK

Absurd show på Nørrebro!

Højreradikale tror selv, at de er venstreradikale.

Måske er de hverken højre- eller venstreorienterede, men bare desorienterede.

På det seneste har man ved flere lejligheder set folk med hammer og sejl flag, der frådende og rasende forsøger at overfalde Rasmus Paludan's anti-muslimske demonstrationer. Det er fuldkommen absurd. Hvis de var kommunister ville de demonstrere sammen med Rasmus Paludan.

At være venstreorienteret har alle dage været ensbetydende med at være ateistisk og

anti-religiøs. Karl Marx fastslog, at religionskritik er grundlaget for al kritik, og at religion er arme og uvidende menneskers trøst i en trøstesløs tilværelse – opium for folket. I Sovjetunionen blev næsten alle moskeer lukket og omdannet til hestestalde eller andre praktiske formål, og imamerne blev sendt på samfundsgavnligt arbejde med f.eks. at grave kanaler og fælde træer.

Men på Nørrebro går svagt begavede mennesker, som tror, de er kommunister, i selvsving over, at en ateist (Anahita Malakians)

fra en kommunistisk familie har haft den frækhed at kritisere islam, - hvorpå de på nazistisk vis arrangerer en krystalnat, hvor ruderne i ateistens arbejdsplads bliver smadret. Hvis de var venstreorienterede, ville de bakke op om den islam-kritiske ateist, og de ville støtte Rasmus Paludan i hans kamp mod det, som Karl Marx kaldte opium for folket.

Men de er ikke venstreorienterede, endsige kommunister. De er i bedste fald desorienterede.

HV

"Kommunister" demonstrerer mod Rasmus Paludan.

Sovjetisk plakat. Kvinde vinker islam farvel.

Ruslands drøm

(Fra artikel i The Atlantic, december 1886)

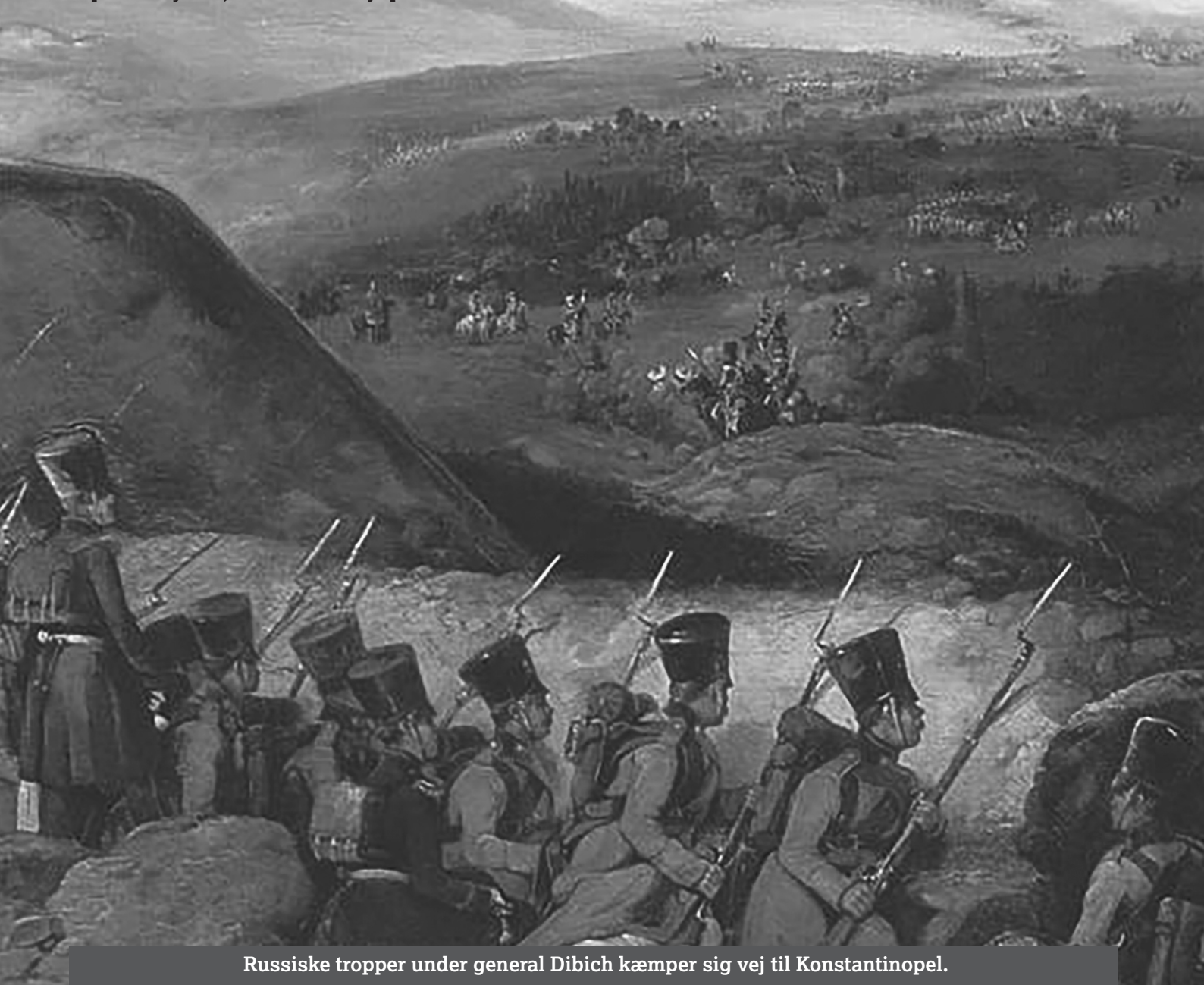

Konstantinopel

”I tusind år har Rusland haft en vision om Konstantinopel som centrum for den russiske magt. Denne ide opstod første gang i det niende århundrede, mens Rusland stadig var en hedensk nation; og den fandt senest udtryk i det nittende århundrede. Kan man finde et parallelt eksempel, hvor en nation har holdt fast ved en stor idé i tusind år, i medgang og modgang og alle ændringer i regering, religion og civilisation? Det er blevet kaldt Ruslands drøm, - er det ikke en vidunderligt profetisk drøm?

Cyrus Hamlin

Cyrus Hamlin (1811 – 1900) var en amerikansk lærer, missionær og forfatter. Fra 1838 til 1876 arbejdede han i Det Ottomanske Imperium/Tyrkiet, hvor han bl.a. hjalp det kristne armenske mindretal.

Russiske tropper under general Dibich kæmper sig vej til Konstantinopel.

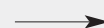
Den romerske kejser Konstantin den 1., flyttede år 330 Romerrigets hovedstad fra Rom til den lille by Byzans, som gav navn til Det østromerske Rige, Det byzantinske Rige. Byen Byzans kom efterfølgende til at hedde Konstantinopel – Konstantins by.

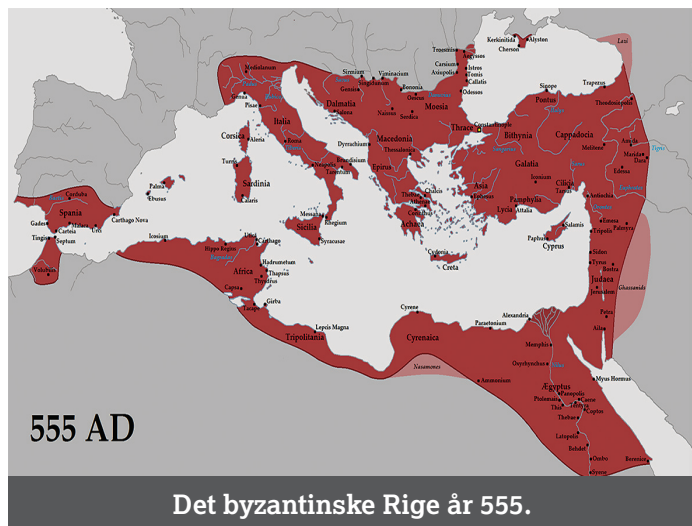
Rige, og til sidst var kun hovedstaden tilbage. Den indtog tyrkerne i år 1453. Forinden havde den sidste kejser, Konstantin XI, forgæves tryglet kristne europæiske magter om hjælp. Han omkom under forsvaret af byen.

Patriarken af Konstantinopel residerer i *St. Georgskirken* i Konstantinopel/Istanbul. Han er *den første blandt ligemænd* blandt verdens over 250 mill. ortodokse kristne, bl.a. kirkerne i Grækenland og Rusland.

Muslimske hære underlagde sig lidt efter lidt større og større dele af Det byzantinske

Tyrkerne ændrede i 1930 byens navn til Istanbul.

Ruslands forsøg på at få kontrol med Bosporus og Dardanellerne

Sådan forhindrede først England, senere USA, at Konstantinopel blev befriet for den tyrkiske besættelse.

De to stræder og Konstantinopel blev gentagne gange årsag til russisk-tyrkiske krige, konflikter mellem Rusland og Storbritannien og var på nippet til at udløse en tredje verdenskrig med USA. Fem gange var Rusland kun få skridt fra at fuldføre drømmen. Kampen, der varede i mere end 160 år, er beskrevet nedenfor.

Den kvindelige zars projekt

I løbet af 1700-tallet førte Rusland flere krige mod det osmanniske imperium, hver gang med større og større succes. I 1774 sluttede et af de mest succesrige militære felttog. Tyrkerne led et knusende nederlag, og fra og med 1783 blev Krim en del af Rusland.

Den rungende succes fik den russiske elite og først og fremmest Katharina II og hendes yndling, prins Potemkin, til at tænke over fremtiden efter opdelingen af den tyrkiske stat. Ottomanerne blev ikke længere anset for en stor modstander.

Således opstod "det græske projekt" – en genoplivning af Byzans under ledelse af Konstantin - zarinaens barnebarn, der blev født efter den vundne russisk-tyrkiske krig.

For at mildne uoverensstemmelserne mellem Byzans, Det hellige romerske imperium og Rusland blev det planlagt at oprette et neutralt territorium - en stat under navnet Dacia, hvor de tre magter grænser op til hinanden.

Forbundsfeillen Joseph II af Østrigs død, et statskup i Frankrig og Englands modstand mod Katharina II's planer forhindrede projektets gennemførelse. England var parat til at indlede en krig for at forhindre Rusland i at få kontrol over Bosporus.

Ivan Dibich går over Balkanbjergene

I 1827 knuste russiske, engelske og franske tropper, der forsøgte at hjælpe grækerne i deres kamp for selvstændighed, den tyrkiske flåde ved Navarino. Som svar blokerede osmannerne Bosporus og Dardanellerne, hvilket i 1828 udviklede sig til den næste russisk-tyrkiske krig. Den russiske hær besatte Donau-fyrstedømmerne og satte kursen mod det nordlige Bulgarien. Det var en stor sejr, som Ruslands guvernør Nicholas I ville følge op. I 1829 blev den russiske hær anført af general I. Dibich, som var en af den tids største militære begavelse. Han foreslog at lade hæren gå over Balkanbjergene og angribe hjertet af den tyrkiske stat.

I midten af sommeren startede angrebet. Hæren fejede al modstand til side, og allerede den 7. august stod den foran Adrianople. Dibichs tropper erobrede Plovdiv og Sofia. En dag senere ville russerne nå Konstantinopel.

Osmannernes hersker bad straks om fred og var parat til at imødekomme ethvert krav. På det tidspunkt følte Rusland sig ikke klar til at overtage tyrkernes hovedstad. Den

russiske zar mente, at opdelingen af det osmanniske imperium mellem de store verdensmagter kun var et spørgsmål om tid. Den holdning førte til sidst til Krim-krigen.

Den russiske hær foran den tyrkiske hovedstads mure

Ruslands nederlag i Krim-krigen tvang zaren til at glemme osmannerne for en tid. Konflikten mellem Rusland og Tyrkiet kunne imidlertid ikke afsluttes fredeligt.

I det russiske samfund var der voksede sympati for de slaviske folk, der led under den islamiske undertrykkelse. Zaren og den russiske ledelse ville have hævn for nederlaget i Krim-krigen og en genoplivning af den russiske hærs storhed.

Derfor indledte Rusland i 1877 et nyt angreb på tyrkerne. Årsagen var osmanneres brutale og blodige afstraffelse af de oprørske bulgarere.

Midt på sommeren krydsede russiske tropper Donau og stod snart efter ved Balkanbjergene. Det blev besluttet at belejre Plevnen, som var den vigtigste del af osmanneres forsvar. I december blev Plevnen indtaget, og de russiske tropper fortsatte ned i Bulgarien. Hæren blev ledet af den berømte general Mikhail Skobelev.

Den 8. januar 1878 faldt Adrianople, hvorefter Skobelevs soldater fortsatte til Konstantinopel mure. Lederen af den russiske

hær, storhertug Nicholas Nikolaevich, ville straks besætte ottomanernes hovedby og stræderne ved Bosporus og Dardanellerne, men så blandende Storbritannien sig i planerne.

I februar ankom engelske krigsskibe til Marmarahavet; og Østrig og Storbritannien truede med krig, hvis de russiske tropper fortsatte deres fremrykning og befriede Konstantinopel.

Tyrkerne fastholdt deres magt over Konstantinopel.

Landgang ved Bosporus

I forrige århundrede kom Rusland endnu engang tæt på gennemførelsen af de gamle planer. Da 1. Verdenskrig brød ud, kæmpede Rusland side om side med de gamle rivaler - Frankrig og Storbritannien. De europæiske magter blev tvunget til at yde en form for gengæld for militær støtte fra en værdifuld allieret.

Russiske diplomater opnåede en hidtil uset succes: Storbritannien accepterede, at Rusland fik magten over den tyrkiske hovedstad, Dardanellerne og Bosporus.

I slutningen af 1916 begyndte forberedelsen til en stor landsætning af russiske tropper ved Bosporus. Sortehavsflåden, som var den osmanniske flåde overlegen, deltog i operationen og etablerede en særlig landstigningsenhed. Admiralen Alexander Kolchak blev udpeget til at lede operationen.

Operationen, som var en af de vigtigste under 1. Verdenskrig, skulle begynde i midten af foråret 1917, men zarens fald kom i vejen for planen. Det mislykkedes igen at få kontrol over stræderne og befri Konstantinopel.

Det sidste forsøg

Det 5. og sidste forsøg på at få tyrkerne væk fra Bosporus og Dardanellerne blev foretaget i årene efter oprettelsen af Sovjetunionen. Sortehavsflåden var lukket inde og havde ingen mulighed for at iværksætte aktive aktioner, hvilket alvorligt hindrede de sovjetiske militærmyndigheders globale planer. Under konferencen i Potsdam fremlagde Stalin en plan om sovjetisk overtagelse af kontrollen over stræderne til gengæld for ret til Storbritannien og USA til at etablere militære baser der. Truman og Churchill sagde hverken "ja" eller "nej" til

tilbuddet. Den sovjetiske repræsentant mente, at tavsheden betød samtykke, og i slutningen af sommeren 1945 fremsatte Sovjetunionens sine territoriale krav. USA modsatte sig kategorisk og erklærede, at besættelse af tyrkiske positioner ville resultere i et amerikansk indgreb. I midten af foråret 1946 ankom det amerikanske krigsskib "Missouri" til Istanbul for at bevogte Bosporus. Stalin, der ikke ønskede at indlede en ny verdenskrig, gav efter.

Sådan endte den mangeårige konfrontation om Bosporus og Dardanellerne. I dag prøver man at glemme det – både i Rusland og i Tyrkiet.

(Denne artikel er bragt med tilladelse fra "Stalkerzone". Originaltitel: "How Russia Tried to Gain Control of the Bosphorus and Dardanelles". Oversættelse: Harry Vinter)

AVK

Politisk korrekthed er ikke et nyt fænomen

Ophold os Herre, ved dit Ord,
trods Pavens Løgn og Tyrkens Mord,
som styrte vil fra Thronen ned
dig, Kongen i al Evighed!

Sådan synger Grundtvig i sin gendigtning af Luthers salme fra 1541: Erhalt uns Herr, bei deinem Wort und steur des Papsts und Türcken Mord. Luther bemærkede til salmen (det var før begreber som "fjendebilleder", "fremmedhad" etc. blev in), at det var "en børnesang, der skulle synges mod Kristi og hans hellige kirkes to ærkefjender, paven og tyrken." Ethvert væsen har både en ånd og et legeme, sagde Luther, og antikrists ånd var paven, og antikrists legeme var tyrken, og et andet sted slår han fast, at "ligesom paven er Antikrist, er Muhammed den skinbarlige Djævel".

Som det fremgår af billedet, er Luthers ord (selvfølgelig) stadig sande, men desværre er ovennævnte salme siden Grundtvig ændret til en mere tånløs, generel formulering (det er dog ca. 150 år siden, hvilket viser, at politisk korrekthed ikke kun er et moderne fænomen):

Behold os, Herre, ved dit ord
trods dine fjenders løgn og mord,
som styrte vil fra tronen ned
din Søn, vor drot i evighed!

PNB

Beboerbladet

Udgives af BL, boligselskabernes landsforening og bliver omdelt til "alle 987.319 beboere i de almene boliger" står der på forsiden.

Gurli Kristensen

Hver 6. dansker bor i en almen bolig. Marts/april 2019-nummeret af bladet har et billede på forsiden af Nationalmuseet direktør, Rane Willerslev. Der står, at han "samler bolighistorier ind i anledning af almene boligers 100-års-jubilæum".

Almene boliger er en del af nyere Dansk kultur. Det har været en løsning på hjemløshed, da folk hermed kan finde en bolig, de kan betale. Hjemløshed er noget som er et stort problem i mange lande, og Danmark kan stolt vise verden, at vi næsten har løst dette problem. Det var værd at fejre d. 15. juni i år. På siderne 8 & 9 af samme nummer, hører vi fra Rane Willerslev selv, som fortæller, at selvom han ikke selv har boet i en almen bolig, har han i sinde at skrive sine børn op til en almen bolig. Dette er god reklame for boligselskaberne.

"Husk at sende din egen historie ind til Nationalmuseet" skriver redaktøren for Beboerbladet, Mette Lauth. På forsiden af Beboerbladet for marts/april 2019 står der: "Du er en del af Historien". På siderne 10 & 11 ser man fire solstrålehistorier, bl.a. en tekst af Mahmoud Halimah, søn af syrer, men født i Danmark. Hr. Halimah har været politisk aktiv i Almen Modstand <http://almenmodstand.dk> – og har været medstifter af Bispehavens Initiativgruppe, som agiterer imod planer om nedrivning af ghettoer. De andre tre historier kommer fra danskere. De er alle solstrålehistorier, om hvor dejligt livet er, hvor de bor.

Jeg har intet imod, at solstrålehistorier bliver samlet fra beboerne i almene boliger og trykt i Beboerbladet. Jeg har et problem med, hvad disse historier ellers vil blive brugt til. Bliver de brugt af de magtfulde boligselskaber til at påvirke mere end deres beboere?

Indsamlingen foregik digitalt fra 1. marts 2019 til 31. maj 2019. Man kunne gå ind på <http://www.bl.dk> eller <http://www.natmus.dk> for at finde et link til indsamlingssiden. Man kunne også sende fotografier, videoer og lydfiler. Disse beboerhistorier

Beboerbladet nr.1 2019.

BEVARES FOR EFTERTIDEN I ARKIVET NATIONALMUSEETS ETNOLOGISKE UNDERSØGELSER, får vi at vide. Og disse bidrag vil blive anvendt "fremover til forskning og formidling." Det er kun nuværende beboere i almene boliger, som bliver bedt om at sende deres historier ind, da kun de modtager beboerbladet.

Problemet er følgende. Denne indsamling vil udelukkende bestå af solstrålehistorier. Ikke-solstrålehistorier bliver ikke sendt ind pga. frygt for repressalier. Ingen beboer i en almenbolig vil turde skrive om negative oplevelser i boligselskaberne. Det kan f.eks. være oplevelser med korrupte viceværter eller pampere i toppen (f.eks. Thoruplund-sagen, hvor penge fra et boligselskab blev brugt ulovligt til at bygge et kursuscenter for socialdemokrater). Jeg har kun kunnet finde én artikel på internettet om dette, nemlig i Halsnæs avis fra 2015 under overskriften "Thoruplund-ejer beklager: Kan ikke redde hele verden", og "Thoruplund er konkurs" fra samme blad, samme år. Thoruplund var blevet sat til salg i 2012. Da bestyrelsen i Thoruplund fik besked på at betale pengene tilbage til boligselskabet, sagde den, at det ville tage tid at sælge centeret. Nogle år senere erklærede Thoruplund sig fallit, der var ingen penge at hente.

Det kan være historier om stigende konflikter mellem danske beboere og de mange

muslimer, som flytter ind, specielt i de seneste år, og i nogle tilfælde overtager beboerbestyrelserne, som det skete i Kokkedal, hvor det blev bestemt, at der ikke måtte stilles juletræer op i december. En overtaget beboerbestyrelse kan også bestemme, at der ikke må holdes hund i afdelingen.

Der vil ikke blive skrevet om socialbedragerisager, som ikke bliver retsforfulgt (f.eks. fup-skilsmisser, hvilke udløser to lejligheder til ægteparret og ekstra penge til konen som enlig forsørger). Der vil ikke blive skrevet om, at de mange år, hvor indvandrere fra fjerne verdensdele fik tildelt en lejlighed inden for to måneder efter deres ankomst til Danmark, mens etniske danskere kunne stå på venteliste til en almen bolig i op til tyve år.

Disse solstrålehistorier, som blev indsamlet af hr. Willerslev, kan blive brugt i evt. fremtidige valgkampe, så vel som til at skævvride nyere Danmarkshistorie. En direktør for et nationalmuseum burde vide, at ordentlig og professionel "etnologisk...forskning og formidling" – og historieskrivning – ikke er, hvad disse indsamlede historier repræsenterer. De er ren propaganda for venstrefløjen og for den muslimske indvandring. De er kun én side af historien. Den anden side mangler.

Jeg er blandt de 28 procent: De skal ud!

Under halvdelen af danskerne er uenige i, at muslimske indvandrere skal smides ud af Danmark. Debattør og medlem af Dansk Folkeparti Nicolai Sennels er blandt dem, der ønsker antallet så tæt på 0 som muligt.

Nicolai Sennels

Det gik nok ikke helt, som redaktørerne på Mandag Morgen havde forestillet sig. Avisen havde betalt det anerkendte YouGov for at undersøge, hvor mange danskere, der er enige i udsagnet: "Muslimske indvandrere bør sendes ud af landet".

Til stor overraskelse for mange, herunder mig selv, er 28 procent af danskerne ifølge undersøgelsen, enige i dette.

Jeg erklærer uden at rødme: Jeg er blandt de 28 procent.

Mange er usikre

Faktisk var under halvdelen af danskerne – kun 45 procent – uenige i udsagnet. 26 procent har ifølge undersøgelsen ikke besluttet sig.

39 procent mener ifølge undersøgelsen, at arbejdsløse indvandrere skal smides ud. Med andre ord: 4 ud af 10 danskere mener, at arbejdsløse muslimske indvandrere skal udvises. Enig!

Jeg tør godt vædde på, at andelen af danskere, som ønsker at smide muslimerne ud, vil stige de næste mange år. Partier og politikere, der åbent taler for at opsiges muslimers opholdsgrundlag, vil uden tvivl gå frem ved de kommende valg.

Det skyldes ikke, at danskerne vil blive mere "racistiske" eller "islamofobiske". Nej, det skyldes den måde, muslimer opfører sig på og deres brutale, hadske religion. Det er ikke vores skyld, at de opfører sig, som de gør, og dermed udtømmer vores gæstfrihed.

Mange kan smides ud nu

Sagen er, at rigtig mange muslimer i Danmark kan smides ud, uden at vi bryder Grundloven. Det eneste, det kræver, er politisk flertal.

Nicolai Sennels

Udlændinge og efterkommere med opholdstilladelse og tildelt dansk statsborgerskab kan alle få annulleret deres opholdsgrundlag med et pennestreg.

Jeg tror endda, at mange vil være enige med mig i, at vi allerede har arbejdet nok for de ofte kriminelle og uduelige muslimer, så vi ikke engang skal betale deres billet ud af landet.

En national katastrofe

Muslimsk indvandring til Danmark har været en national katastrofe. Vi skal tilbage til 2. Verdenskrig for at finde noget, der kan konkurrere i død og ødelæggelse.

Det gode er, at det er en katastrofe, vi endnu kan rette op på. I modsætning til Sverige er problemerne endnu ikke vokset sig større end vores kapacitet til at stoppe dem.

Vi har tilstrækkeligt med bevæbnede statsansatte til at håndtere de uroligheder, der uden tvivl vil opstå, når hjemsendelserne begynder for alvor.

Sådan kommer vi af med resten

Dem vi ikke inden for Grundlovens ramme kan udvise, skal fordrives. Det kan vi – ved at gøre det praktisk umuligt for dem at udøve deres krigeriske religion: Forbud mod halal, tørklæder og udbredelse af sharia; lukning af moskeer og muslimske skoler; ophævelse af religiøse særhensyn; stop for udenlandske donationer og prædikanter til islamiske foreninger, osv.

Derudover skal manglende integration gøres så praktisk og økonomisk utiltrækkende, at det eneste tiltrækkende valg for dem, der ikke vil eller kan, er udrejse.

Er det for tidligt?

Alt det ovenstående så jeg gerne gennemført i morgen. Og dog... for jeg har et lille "og dog": Hvis vi løser problemet for hurtigt, vil der kun gå få øjeblikke, førend politisk korrekte vælgere skaffer os selvsamme katastrofe på halsen igen.

Vi homo sapiens er desværre sat sådan sammen psykologisk, at vi ikke vil høre. Vi skal føle, førend vi rigtigt forstår alvor.

Det kommer vi så også til, for mens danskerne får under 2,1 børn, får ikke-vestlige indvandrere og efterkommere over dette demografiske nøgletal. Problemerne vil brede sig med matematisk sikkerhed, indtil et flertal har følt dem på egen krop.

Så er der kun tilbage at håbe, at folk ikke går i panik og i vrede og hævnthirst vælger den næste Hitler.

For sådan virker den menneskelige psykologi også: Når vi har underreageret på et problem for længe, har vi en tendens til at overreagere.

Og dette er min næststørste bekymring.

En koran for rettroende liberaldemokrater

Peter Neerup Buhl

Forfatteren er filosofiprofessor og spørger, om stater har ret til at udelukke indvandrere. I indledningen redegør han for de forskellige holdninger til indvandringen og beskriver virkelighedsnært, at mens vælgerne ofte går ind for restriktiv indvandring, går samfundsforskere, der arbejder med migration, "ofte ud fra den modsatte antagelse, nemlig at alle restriktioner er dårlige, og at der på alle måder bør ydes staten og dens repræsentanter modstand". Dette er også Bertrams egen holdning. For ikke at stå for det mest ekstreme, opstiller han dog en absurd, tænkt tilstand med absolut fri migration i verden, og herimod kan han godt forestille sig nogle tilfælde, hvor restriktioner er tilfældige: Fx miljøhensyn, eller hvis rige lande vil plastre et lille øsamfund til med sommerhuse.

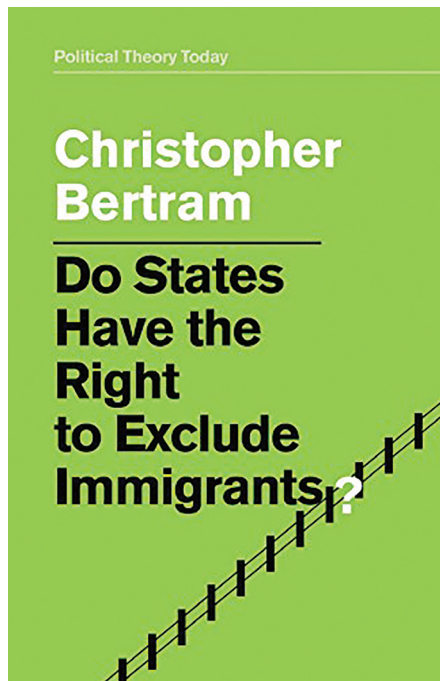
Kernen for Bertram er, at indvandringspolitik skal være acceptabel for alle sagens parter, dvs. når man vælger politik, skal man forestille sig at være blindet af et slør af uvidenhed, så man ikke kender sin egen situation i verden. Denne politik ønsker han dernæst håndhævet af globale institutioner, der neutralt kan afveje alle sagers perspektiver.

Idealet om, at "retfærdighed" er en upartisk størrelse, har Bertram fra liberalisme-teoretikeren John Rawls, og hans grundlæggende anke mod staters ret til selv at bestemme indvandringspolitik er da også, at noget sådant vil "stride imod liberale principper". Her aner man, at det faktisk ikke er korantroende, der er den primære trussel imod nationalstater, men "det liberale demokratis" ideologer, som med lige så fanatisk overbevisning ikke vil hvile, før deres absolutte principper er implementeret. Bertram er interessant som eksempel på denne åndsretning, fordi den i mere eller mindre ren form deles af vor "elite" og desværre også af mange vælgere, der har en mere tåget idé om, at fremskridtets vej i verden nødvendigvis går mod større angivelig upartiskhed, overnational styring og "retfærdighed" for alle.

Christopher Bertram:

Do States Have the Right to Exclude Immigrants?

Polity Press, 2018. 135 sider.

Et vigtigt skridt i Bertrams ræsonnement er, at nationalstaterne er et moderne og historisk vilkårligt fænomen, og disse tilfældige sammenslutninger fortjener ingen respekt i forhold til retfærdighedsprincipper. Menneskerettigheder er dog endnu nyere fænomener, og deres skikkelse er faktisk også kulturelt vilkårlig og har ikke den absolutte og tvingende karakter, Bertram hævder. Han fokuserer primært på de store økonomiske forskelle i verden med deraf følgende forskelle i valgmuligheder som "uretfærdige", fordi man jo ikke vælger, hvor man fødes, men det står ikke klart, hvorfor netop dette aspekt af livets grundlæggende uretfærdighed sådan skal bekriegeres. At være rig eller fattig er kun én form for skæbne og næppe det vigtigste parameter for lykke, ej heller er det opdelt efter nationalitet. De fleste danskere kan ikke købe et palæ nord for København, en stor lejlighed i centrum eller en Porsche, de fleste mangler også evnerne til at arbejde sig frem til en Nobelpris, blive film- eller sportsstjerne eller bare være smuk og attraktiv, men fordi det i det mindste kan tænkes at være muligt at råde bod på migrantskæbne, er den blevet det moderne erstatningssymbol på alverdens "uretfærdigheder", skønt man jo nok på nationernes ruiner hurtigt ville kunne udpege nye, ubærlige uretfærdigheder at bekæmpe.

"dog er størstedelen af indvandringsmodstanden næppe bestemt af egoisme, men derimod af den eneste form for altruisme, der er mennesket naturligt, nemlig over for dem, man føler er ens egne"

Men først og fremmest er en "neutral" retfærdighed et besynderligt abstractum, for i den virkelige verden kender vi jo netop vores kontekst, og et lige så stort hensyn til fremmedes ønsker som til frænders vil stride imod et dybfølt, ja naturligt retfærdighedsprincip. Bertram ser sin model som et opgør med partisk "egoisme", dog er størstedelen af indvandringsmodstanden næppe bestemt af egoisme, men derimod af den eneste form for altruisme, der er mennesket naturligt, nemlig over for dem, man føler er ens egne – hvilket netop moralsk er noget helt andet end én selv.

Endnu mere uholdbar bliver Bertrams argumentation, hvor han imod national suverænitet over indvandringspolitik henviser til den generelle regel, at "man ikke bør være dommer i sin egen sag". Det kan jo så bruges til at afvise enhver form for demokratisk medbestemmelse i sager, der vedrører ens interesser, altså afvisning af demokrati i det hele taget. Hvorfor er demokrati kun odieret i migrationspolitik?

Bertrams bog er et skoleeksempel på, hvor let den herskende logik kører ud ad en tangent – og hvordan liberaldemokratisk ideologi i sig selv ikke har nogen bremse imod total nationalstatslig opløsning. Således hvor han beskriver "antallets paradoks", nemlig at et værtsfolk af egen fri vilje gerne vil have et fåtal fremmede blandt sig, men når disse har konsolideret sig, er der "ingen acceptable liberale begrundelser" for at afvise de oprindeligt fremmedes ønsker om ligeværdig indpasning af deres kultur og yderligere indvandring af deres fæller. Begrebet "odelsret" er det liberale demokrati væsensfremmed. Ej heller kan det lade være med at række migranter en lillefinger, og hvad værre er, kan det ikke stritte imod, at de med tiden tager hele hånden og mere med.

Så Bertrams bog leverer i sin principielle renhed et skræmmeksempel på, at man ikke helt bør sælge sin sjæl til det liberale demokratis principper. Er man først gået ind på dets grundantagelser, bliver man let revet med i deres besnærende konse-

kvenser. Den intolerante og alt andet end demokratiske idé om en krænkelse af absolut retfærdighed, hvor der faktisk kun er tale om relative interesser, er blevet grundmotivet i den herskende tidsånd, som alle alternative forslag vejes op imod i mainstream-medi-

erne, og så kommer menneskets uhjælpeligt partiske natur selvfølgelig altid til kort og er let at fremstille i et odiøst lys for alle dem, der ikke tænker sig om med sund fornuft, modsat den filosofiske.

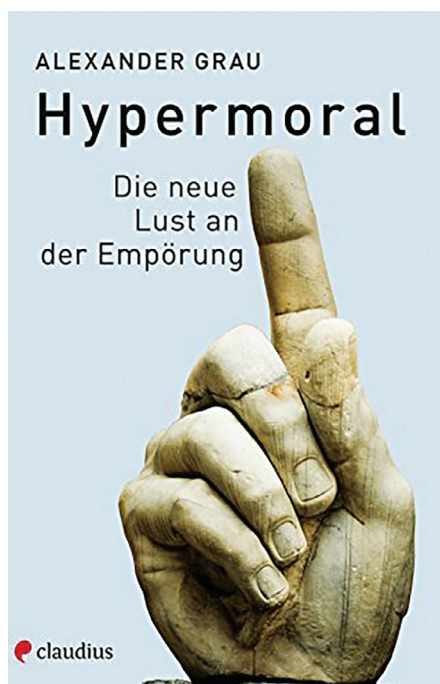
Med hovedet under armen

Peter Neerup Buhl

Filosof og videnskabsjournalist Alexander Grau analyserer den moderne trang til at forarges. Han falder dog ikke i den velkendte grøft at forarges over de forargede. Så er man lige vidt. Principielt kender forargelsen ingen politisk farve, men trives dog klart bedst på venstrefløjen. Forargelsen er en funktion af, at samfundsspørgsmål anskues moralsk og ikke sagligt eller nøgternt, hvilket dog ikke behøver at betyde, at de anskues kynisk. Men moralen kan ikke erstatte det saglige element. Gør den det, ophører diskussionen med meningsmodstandere, der i stedet bliver onde kætttere.

Grau redegør for den historiske udvikling via kristendom og ideologier, der var larve og puppe for den aktuelle moralistiske sommerfugl, der er "moral i ren form"; den henviser til sig selv som grundlag uden behov for religiøse eller andre overleveringer. Den hævder sig uideologisk og så indlysende, at modstandere i denne optik utvivlsomt må være bevæget af nedrige motiver. Moralismen forstår ikke, at det gode aldrig findes i ren form. Godhed er altid "uren", nemlig rodfæstet i et ideologisk koordinatsystem med bestemte mål.

Der moraliseres i dag primært på vegne af minoriteter, og vedrørende disse minoriteter pointerer Grau det paradoksale, at skønt ingen i dag ønsker at være noget så kedeligt som "normal", så vil alle anerkendes som "normale". Selv om man statistisk er alt andet end normal, vil man anerkendes som normativt normal. Og man vil ikke kun tolereres som sådan, men vil have bifald for at være, som man angiveligt bare er (skønt

det reelt er selvsceneargørelse) – i sin subkultur. Grau konkluderer: "Den senmoderne individualisme er ingen individualisme. Den er en narcissistisk forbrugerideologi på bekostning af fællesskabet." En hedonisme, der benytter sig af frigørelsens retorik.

"Som andre ideologier har nutidens elite en "ny mennesketype" som historiens mål"

Ud over minoriteterne behandler Grau også "eliten" i moralismens tidsalder. Den adskiller sig fra alle andre eliter i historien ved ikke at bære den samfundsmæssige tradition, men ved at føre an i at gå imod den. Elitens verdensanskuelse hentes paradoksalt nok hos den lighedsdyrkende venstrefløj. Nutidens elite vil dog netop ikke lighed, men skelner skarpt mellem det kosmopolitiske jetsæt og de tilbagestående lokale menige mennesker. Som andre

ideologier har nutidens elite en "ny mennesketype" som historiens mål, og der missioneres for en radikal omkalfatring af det bestående, mens alle tidligere eliter altså har tenderet til at ville bevare.

Moralismen er nu helt blevet erstatning for den rationalitet, Vesten er bygget på. "Jeg føler og dømmer, altså er jeg." Og denne moral er intolerant og må nødvendigvis kræve overherredømme for at opretholde et skin af samfund. "For at forblive kulørt må det kulørte samfund blive farveløst. Mangfoldighed bliver til enhedsideologi." Det "pluralistiske" samfund er ikke i stand til pluralisme. Denne må indordne sig under højere normer. Tolerance bliver beordret. Man befrir sig fra traditionen for at blive fanget af tidsånden.

Et oprør imod denne hypermoralisme har i sig selv værdi, skønt det oftest er et slag i luften. Nationalsindede må passe på ikke at gå ind på moralismens besnærende logik, hvilket kan ske på to måder: Ved selv at hidse sig op og blot moralsk fordømme meningsmodstandere uden at argumentere sagen selv. Og ved at gå på kompromis med tidsånden og dele dens forargelse, hvilket fx en del nationalsindede er røget med på over for Rasmus Paludan. Man kan godt være sagligt uenig uden absolut at skulle løfte pegefingern af den grund. Således var Paludans straffebelagte udtalelse om IQ i Afrika et typisk eksempel på en faktisk debat, der blev moraliseret. Vi må sandelig blive bedre til uden at ryste på hånden at fremføre det, der efter de bedste vurderinger forekommer sandt, uanset krænkende effekt, og om nødvendigt tage straffen.

Alexander Grau:

Hypermoral

Die neue Lust an der Empörung.
Claudius Verlag, 2017. 128 sider.

N E K R O L O G

EN SAGLIGHEDENS STEMME
ER FORSTUMMET

PROFESSOR EMERITUS, JUR. DR.

OLE HASSELBALCH

OH
1945 – 2019

EN SAGLIGHEDENS STEMME ER FORSTUMMET

Professor emeritus, jur. dr. Ole Hasselbalch 1945 – 2019

Med Ole Hasselbalchs død er en saglighedens stemme forstummet. OH, som han brugte at underskrive sig i korrespondance med folk, som han kendte og arbejdede sammen med, tilhørte et absolut mindretal i vor samtids ofte alt for usaglige diskurs. Men ikke alene dét adskilte OH fra det gængse og middelmådelige. Oven i købet inkarnerede han samtidig et dybt engagement og ikke mindst et mod, som er og til alle tider har været sjældent.

Havde det ikke været for engagementet og modet, kunne OH have nydt sin stillings privilegier, som så mange af hans samtidige standsfæller gjorde og fortsat gør. Men integriteten fik ham til at opgive sin relative anonymitet og kaste sig selv for løverne. ”Støt Søren Krarup – af rationelle årsager!” skrev OH i efteråret 1986 i en annonce, som han indrykkede i flere store dagblade. Dermed kastede han sig hovedkulds ud i den diskurs, som ikke var nogen debat, men derimod en giftig polemik. Det var nemlig allerede blevet tydeligt gennem den smædekampagne, som rettedes mod Søren Krarup og dennes kreds af støtter.

OH blev født i befrielsesforåret. Hans forældre havde været involveret i modstandskampen, og hans opvækst prægedes af dét, som Søren Krarup engang beskrev som den nationale besindelse, der prægede efterkrigstiden. OH betragtede ikke Danmark som en forretning, men som det danske folks hjem, og han så det som en ufravigelig pligt at forsøge at levere arven videre i så god en stand som muligt. Det var ilden!

Hvad angik det praktiske og foreliggende, var han rodfæstet i det, der til tider er blevet beskrevet som halvtredsernes positivistiske tilgang til fakta; en tilgang, som endnu prægede universiteterne, da OH var jurastuderende. Han veg aldrig fra fakta, når han analyserede et problem. Hvad man kunne ønske sig, var i første omgang uden relevans. Det afgørende var de faktiske forhold og det mulige. Det var isen!

OH var en flittig skribent af kronikker af juridisk og samfundskritisk tilsnit til aviserne, og hans bogproduktion fylder flere hyldemeter. Hans pen var syleskarp. Han stod bl.a. fadder til ordet faktaresistens; et ord, han påhæftede folk, som nægter eller ikke magter at se virkeligheden i øjnene.

Som man lærte OH at kende, gik det op for én, hvad der havde formet ham; hvorfra den særegne blanding af ild og is, af brændende engagement i udgangspunktet og kølig rationalitet i metoden, havde sit udspring. Hans evne til straks at se lige ind til kernen af en problemstilling var intet mindre end unik.

Man skulle tæt på for at kunne se det. De, som ikke kendte ham – især blandt hans modstandere – betragtede ham til tider som kold. Intet kunne være mere forkert, men han reserverede varmen til privatsfæren og vennekredsen. Han var forfriskende befriet for sentimentalitet og teatralisk føleri.

OH kunne forekomme fordringsfuld over for sine kampfæller, og blev man en sjælden gang rost, følte man det som at blive slået til ridder. Når det imidlertid gjaldt – også når nogen havde personlige problemer – var han den første til at stille op. Det var ikke med floskler og gratis tilkendegivelser, på vegne af et anonymt og skattefinansieret ”vi”, men for egen regning og risiko.

I Den Danske Forenings Styrelse lærte vi at sætte pris på denne sjældne kombination af træk, som OH inkarnerede. Vi kan stadig høre hans stemme: ”Det lyder da som en god idé. Hvornår begynder du?” Først studsede man, men så fulgte fortsættelsen: ”Iværksæt du bare det, og gå forrest, så ser vi, om det har gang på jord, inden vi åbner for pengekassen og begynder at opfordre andre til at bruge deres tid på det!”

En saglighedens stemme er forstummet. En stor landsmand og en blændende begavet patriot er gået bort.

Ære være Ole Hasselbalchs minde!

I mindet om en afdød ven
Den Danske Forenings Styrelse

Nyt medlem i DDF's styrelse

På det seneste styrelsesmøde blev Jonas Zuschke optaget som nyt medlem. Til oplysning for læserne har vi talt med Jonas om, hvem han er, hvordan han ser den politiske situation for den nationale fløj, hvad fremtiden skal bringe, og hvordan han vil bidrage hertil.

Harry Vinter: Velkommen i styrelsen, Jonas. Vil du indledningsvis fortælle lidt om dig selv?

Jonas Zuschke: Tak. Jeg er gift med Lærke og far til Elisabeth, som jeg bor sammen med i Sønderjylland. Min uddannelsesbaggrund er samfundsaglig, så jeg er politisk engageret både professionelt og i min fritid. Det kan lyde af meget, men jeg brænder for det i en sådan grad, at jeg kan se Folketings-TV en hel dag – kun afbrudt af små afbræk til personligt politisk arbejde.

Jeg er opvokset i Sønderjylland, og som mit navn antyder, har jeg familie på begge sider af grænsen. Det dansk-tyske kulturmøde har præget mig meget personligt, men også i min forståelse af det politiske. I en meget ung alder mærkede jeg de store forskelle, som dansk og tysk kultur og levevis har, og er derfor blevet vaccineret mod troen på, at kultursammenstødet mellem aftenlandet og de varme lande vil blive en dans på roser.

Den smule fritid, som ikke går med politik, bruger jeg sammen med min familie, gerne i skoven. En gang imellem bliver det også til en omgang brætspil med mine venner - selvfølgelig politiske spil.

Hvorfor begyndte du at engagere dig i politik, og hvordan skete det?

Som sagt gjorde det dansk-tyske kulturmøde stort indtryk på mig i mine tidlige år. Jeg mærkede dagligt forskellene, og så tydeligt de små udfordringer og misforståelser, som fandt sted i dagligdagen. Første gang, jeg oplevede det som noget skelsættende, var dog ikke mellem det danske og det tyske. En afghansk pige, som var flyttet til Padborg med sin familie, havde inviteret til en stor fest hos sin familie. Vi gik i skole sammen, og jeg må have været omkring 8 år gammel. Hjemme hos hendes familie satte jeg mig på en stol, og straks følte jeg undrende og utilfredse blikke komme fra alle retninger. Det rum var kun til kvinder, fik jeg at vide. I situationen var det ikke noget særligt,

Jonas Zuschke

jeg rejste mig op og fandt en anden plads, og selvom den oplevelse blegner i forhold til, hvad indvandringen medbringer af problemer, er det en oplevelse, jeg altid tænker tilbage på som det øjeblik, hvor jeg forstod, at forskellene på os og dem er uhyggelige.

Siden har jeg boet mange steder, hvor store konflikter er hverdag. På kanten til Bøgeparken, Vollsmoses værste del, og i en bydel i Flensborg, som går under navnet 'Lille Istanbul'. I de perioder engagerede jeg mig ikke aktivt i politik, men læste alt litteratur om politik og politisk filosofi, som jeg kunne få fingrene i. Ud over små og korte engagementer holdt jeg fingrene fra politik. Jeg foragtede den etablerede politiske verden og ønskede ikke at være en del af den.

Det var først flere år senere ved min kones graviditet og ansvarsfølelsen af at skulle beskytte et barn, at jeg besluttede mig for at tage aktivt del – på et mere seriøst niveau end sporadiske læserbreve. Det faldt sammen med, at Generation Identitær begyndte at organisere sig i Danmark. Generation Identitær var muligheden for at blive aktivt engageret i det politiske uden at være partipolitisk, og jeg blev en del af bevægelsen, helt fra den spæde begyndelse. Det var en stor fornøjelse, og min respekt for Generation Identitær er større end nogensinde før, men der er mange unge men-

nesker, som er dygtigere aktivister, end jeg er. Efter godt et års tid blev jeg valgt ind i Dansk Samlings hovedbestyrelse og begyndte at arbejde sammen med flere styrelsesmedlemmer fra Den Danske Forening om forskellige mindre projekter. Grundet sygdom kunne jeg ikke fortsætte i Dansk Samling, men de løbende projekter med Den Danske Forening fortsatte, og jeg er sidenhen blevet valgt ind i styrelsen.

Hvordan ser du på den nuværende politiske situation?

Det afgørende er, at meningskampen grundlæggende er vundet. De ting, som Den Danske Forening advokerede i 80'erne og 90'erne, og dengang blev udskældt for på groveste vis, er i dag i vid udstrækning stiltiende blevet accepteret af størstedelen af folketingsmedlemmerne. Det er blevet muligt at tale om tingene, og det er en god begyndelse, men også kun en begyndelse. Det, som virkelig mangler, er handling bag løfterne og valgkampens slogans om straks-opbremsning og hjemsendelser. Det er muligt, og befolkningen støtter i tiltagende grad hjemsendelsespolitik. Det er op til alle os, som engagerer sig udenomsparlamentarisk at hjælpe politikerne med at holde kursen og presse dem til at tage det næste skridt. Det er vores, og min, fineste opgave.

Hvordan ser du din egen og Den Danske Forenings rolle i dette?

Jeg er vokset op og er blevet politisk formet i en tid, hvor modstand mod indvandring og opbakning til hjemsendelser er blomstret frem. Det fylder mig med optimisme, som gør, at jeg tror på, at det kan lade sig gøre. Kombinationen af optimisme, vilje og drivkraft samt personlig og professionel interesse for det politiske gør, at jeg ikke kan stoppes i mit arbejde for, at det Danmark mine børn skal vokse op i, er trygt, sikkert og fri for multikulturalismens helvede.

Min forståelse af det politiske er i høj grad formet af nyere strømninger, og jeg kommer med et nyt syn på, hvordan vi skal forstå

problemerne, og hvordan løsninger ser ud. Det vil jeg arbejde for at gennemføre via organisatorisk arbejde, lobbyisme og samarbejde med alle dem, som deler mit håb for, hvordan Danmark kommer til at udvikle sig.

Min vision for de kommende år er, at Den Danske Forening bliver en effektiv interesseorganisation, som sikrer, at ingen ressourcer bliver spildt i kampen for Danmark og danskerne. Disse ressourcer skal sikre, at der udenomsparlamentarisk arbejdes

for danskernes sikkerhed og tryghed, og dét med en konsekvent stemme både i medierne og i det brede organisatoriske arbejde. Derudover skal der løbende formuleres nye tiltag til, hvordan den demografiske udvikling kan vendes.

Tak for samtalen, Jonas.

RETTELSE

I sidste nummer s. 22 var der en fejl, idet slutningen af anmeldelsen af Anna Libaks bog manglede. Den kommer her:

"Rent sagligt tænker Libak rigeligt meget inden for det etablerede systems kasser, som fx om alternativet er "EU eller kaos". Der kan dog netop tænkes mange alternativer til det nuværende internationale system; det bliver ikke nødvendigvis en jungle af selvhævdende nationalstater. Men Libak vil død og pine skabe løsninger via de selvsamme internationale institutioner, under hvilke den nuværende suppedas er op-

stået. Dét standpunkt kan hun ikke nå frem til med logik. Al den stund at det er svært at spå, især om fremtiden, bygger det i sidste ende på ideologiske præferencer, om man tror, at det er mest realistisk at omvende de eksisterende "eliter" eller at erstatte dem med noget nyt for at nå bæredygtige løsninger i tide.

Disse indvendinger til trods er der vel at mærke mange gode indsigter at finde i Libaks bog. Hun er langt over gennemsnitsniveauet i det parti, hun forgæves stillede op til Folketinget for, Venstre. Hvis hun havde fået magt som agt, ville meget kunne løses, fordi hun i det mindste forstår den

saglige kerne i "populisternes" klager, skønt hun altså på velkendt vis mest kommer dem i møde for at redde de herskendes liberale demokratiske institutioner (der dog tit er "liberalfascisme" bag "retssamfundets" facade). Men hun havde jo netop ikke fået magt som agt, men havde ligesom en Marcus Knuth og til dels en Støjberg den funktion at give vælgerne illusion om, at Venstre tager dem alvorligt. Ligesom Socialdemokratiet har en Sass Larsen (og for så vidt DF havde en Mogens Camre). Det er desværre kommet dertil, at gode kandidater til Folketinget skader mere, end de gavner, fordi deres fornuftige signaler skygger over den førte politiks elendighed." *PNB*

Indmeldelse i Den Danske Forening - bestilling af abonnement - 2020

Kontakt foreningens regnskabsfører Thomas Andreasen tlf. 23 42 77 33

- eller mail til: danskeren@danskeren.dk

Medlems- og abonnementsoplysninger, der afgives til foreningen, registreres kun til administration af medlems- eller abonnementsforholdet og videregives ikke til uvedkommende.

Kontingent - abonnement - 2020

Årskontingentet for et **medlemskab** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.

Årskontingentet for et **abonnement** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.

For medlemmer bosat **uden for Danmark** er prisen 250 kr. Gebyr ved bankoverførsel 50 kr.

Kontingentet følger kalenderåret. Opsigelse skal ske tre mdr. før kalenderårets udløb.

Vi beder om, at beløbet sendes til os i årets første kvartal; det koster penge at skulle rykke.

Udenlandske medlemmer og abonnenter kan betale via deres lokale bank med opgivelse af Danske Banks SWIFT-adresse som er: SWIFT-BIC: DABADKKK og IBAN-nr. IBAN-nr. som er: DK48 3000 0004 547551.

Foreningens adresse:

Den Danske Forening
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 23 42 77 33
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr.4317
Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk
MobilePay: 34810

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Hjemmeside:

Thomas Andreasen (webmaster)
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:

Tomas Kierstein
(formand, pressetalsmand).
Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com
Søren Lind Jensen (næstformand)
slslsl@post6.tele.dk
Jesper Nielsen
Harry Vinter
Axel Artke
Erik Trolldhuus
Jonas Zuschke

Regnskabsfører

og styrelsessekretær:

Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 23 42 77 33
danskeren@danskeren.dk

Korrekturlæser:

Peder Valdemar Hjulær

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

INDSIGT:
**NYT MEDLEM I
DDF's STYRELSE**
Jonas Zuschke

ANMELDELSE:
**SØREN KRARUP
DANSK GENMÆLE**

ANMELDELSE:
**MED HOVEDET
UNDER ARMEN**

ANMELDELSE:
**EN KORAN
FOR RETTROENDE
LIBERALDEMOKRATER**

FIK DU LÆST?

Bogen koster 245 kr.
incl. porto og forsendelse.

**REDAKTØREN
ØNSKER ALLE
EN GLÆDELIG JUL**

**BESTIL
ABONNEMENT PÅ
INDSIGT UDSYN
4 MAGASINER
ÅRLIGT
KR. 250,-**

**INCL.
PORTO**

Bestilling af abonnement og bøger:
danskeren@danskeren.dk · Sekretariatet: 23 42 77 33

